

Pròleg

«Quina és la clau per transformar la vida? En quina mesura el destí està escrit? Realment podem construir el futur que desitgem?» Ho vaig preguntar a un dels meus mestres quan jo era adolescent. La seva resposta, com no podia ser d'una altra manera, va ser simple i va arribar mitjançant una llegenda.

Fa molts, molts anys, els homes coneixien el secret que permetia que anhels i somnis es fessin realitat. Però en van abusar de tal manera que els savis responsables de tenir-ne cura van decidir amagar-lo en un lloc al qual només pogués arribar qui veritablement ho mereixés. Però, on ocultar el que probablement era el tresor de més valor per a la humanitat?

Un dels membres del consell de savis va suggerir enterrar-lo a la part més profunda de la terra, però els seus companys van objectar que tard o d'hora algú excavaria fins als racons més profunds del planeta per trobar-lo.

Un altre savi va proposar portar-lo fins al cim més alt i enterrar-lo allí, sota la neu eterna. Però hi va haver qui va objectar que arribaria el dia en què molts homes i dones serien capaços d'escalar el més alt dels cims i descobrir-hi el tresor. La resta de savis li va donar la raó i, inquiets, van seguir discutint.

Al cap d'una estona, un tercer va prendre la paraula i va dir que sens dubte el millor amagatall era el més profund dels abismes de l'oceà més gran. «Aquest tampoc serà un bon lloc. Algun dia hi haurà éssers humans que aprendran a navegar pels abismes del mar i, sens dubte, el trobaran», van respondre uns altres.

Desanimats i resignats, un per un, els membres del consell de savis es van mirar amb expressió de profunda tristesa, ja que no hi havia cap lloc a la terra on amagar el secret que convertia els somnis en realitat.

Després d'un llarg silenci, el més ancià i discret de tots va prendre la paraula i, gairebé en un xiuxiueig, va dir: «Hi ha un lloc, només un lloc, on molt poques persones seran capaces d'arribar per trobar el tresor».

L'expectació va ser màxima. Llavors va haver-hi un enrenou; murmuris, exclamacions i mirades d'estupor es van creuar entre la resta de membres del consell. «Quin és aquest lloc, mestre?!», va preguntar inquiet un dels savis a l'ancià.

«El cor... L'ocultarem al cor de cada home i cada dona que visqui en aquest esplèndid planeta. Cada cor ha d'emparar aquest tresor extraordinari, ja que molt pocs tindran el coratge, la perseverança, la fe, la humilitat i la paciència de mirar en el seu interior i desvelar el secret. Només aquells que siguin capaços de descobrir que la més gran de les riqueses i el més gran dels poders resideix en el seu cor han de ser dignes d'accedir al tresor.»

I així va ser com en un pacte sagrat i mitjançant un encanteri, fa ja milers d'anys, el secret que converteix

Pròleg

en realitats els anhels de l'ànima descansa al cor de cadascun de nosaltres.

Espero que aquest conte, o millor, aquest viatge que ara comences et guïï fins al teu tresor.

El destí final és, sempre, el teu cor.

A ell li adreço una càlida salutació.

Amb profunda gratitud, respecte i afecte.

ÀLEX ROVIRA CELMA

PRIMERA PART

El repte

I

El regne d'Albor

Fa molt, molt de temps, quan alguns homes encara comprenien el llenguatge dels ocells, vivia al pròsper regne d'Albor un rei que era profundament estimat i respectat per tots els seus súbdits. Home de gran força i extraordinari coratge, havia estat l'únic monarca capaç de defensar la seva bella terra dels atacs del malvat exèrcit que comandava el poderós i invencible Nul, Senyor de les Tenebres.

Centenars de regnes havien sucumbit, un rere l'altre, al demolidor avanç del pervers, i només Albor, com una illa a l'oceà, s'escapava d'aquell domini anorreador. El rei i el seu exèrcit havien resistit gràcies a la màgica Albor, l'espasa fulgent que donava nom al regne i que, milers d'anys abans, havia estat forjada amb l'alè de l'Aur, el gran drac blanc. Aquella espasa havia estat concebuda per atresorar i transformar en poder tota la força interior que emparés el cor dels seus legítims propietaris, i es va convertir així, amb el pas dels anys, en l'arma més poderosa sobre la faç de la terra.

Però el murri Nul va saber esperar el moment adequat per ventar al rei el cop més dolorós i demolidor de tots: en Janus, el seu únic fill i hereu del tron, va ser segrestat la primera nit de la seva vida pel malvat que, aprofitant les festes amb les quals se celebrava la bona

nova i ocult sota una capa negra que el feia invisible, no solament va aconseguir raptar l'hereu, sinó també apoderar-se de l'espasa màgica.

Llavors, el regne va quedar sumit en la tristesa i la desesperació. El seu futur apareixia cobert d'ombres, més vulnerable que mai, sense príncep, sense la màgica Albor. En Nul, espectre aliè al pas del temps, en tenia prou d'esperar la mort del rei per fer-se amb l'últim reducte que es resistia a la seva desmesurada ambició.

Aleshores va succeir que la reina va llanguir i, anys més tard, finalment va morir, mentre el rei envellia dia a dia davant dels ulls de tothom. Els homes i les dones d'Albor van patir aquells esdeveniments amb pesar, amb tanta tristesa que els seus ulls ja no veien la primavera en els nous brots dels arbres ni en les flors que creixien als jardins.

No cal dir que es van fer molts intents, en va, desesperats, per trobar el príncep i recuperar l'espasa. Centenars d'ardits cavallers van marxar a la seva recerca cap a la Terra del Destí, a les fronteres del regne amb el món del més enllà, ja que es creia que el Senyor de les Tenebres hi havia ocultat en Janus i l'Albor. No en va tornar mai ningú.

Van passar els anys i els rumors van esdevenir llegendes que narraven que en Janus s'havia convertit en l'esclau etern del maligne senyor.

Però el rei mai no va perdre l'esperança, convençut que algun dia tornaria a abraçar el seu fill i brandar la seva espasa. Aquest convenciment, aquesta força interior, va servir per mantenir unit tot el regne davant l'infame.

El regne d'Albor

Els nobles cavallers, fidels a les seves creences, van decidir mantenir ferm el seu esperit i desenvolupar la seva força per protegir de noves incursions el regne i els ideals i principis que el seu rei els havia transmès amb el seu exemple. Potser per aquesta raó, en Nul va renunciar a la conquesta.

Amb el pas del temps, el rei, vell i cansat, va entendre que la vida li regalaria ja poques albaides. Havia d'escometre la seva última i més important missió: nomenar un hereu, un successor amb la força física i la moral necessàries per repel·lir l'atac segur i devastador que en Nul duria a terme després de la seva mort. Sense un líder reconegut per tots, la derrota seria segura i el regne i tota la terra caurien a les urpes de l'obscur.